

og stemme over den. Jeg tror derfor ikke, der er noget at behøje mig i Retning af Inkonsekvens.

**H. Holm:** Der er en Ting, som ikke er mig ganske klar ved det Forslag, som nu foreligger om Overgang til Dagsordenen, og det er det Spørgsmaal: hvilke Konsekvenser dette Forslag vil faa for Folketinget selv og for dets fremtidige Holdning med Hensyn til Lovgivningen om Forplejningskorpset. Saaledes som Forhandlingen er gaaet, er det — forekommer det i det mindste mig — uklart, om det, der er sket, kan siges absolut at være i Strid med de gældende Love. Men jeg kan dog godt se, hvad der taler for, at det ikke formelt kan forenes med Loven her. Der er imidlertid noget, som vi maa være klare over, og det er, at Loven om Forplejningskorpset indeholder Bestemmelser om, hvor mange Befalingsmænd der skal være af de forskellige Grader, men at det har vist sig, at man ikke har kunnet faa det fornødne Antal Befalingsmænd ud af de 72 Rekrutter, der tildeles Korpset, og at der derved er opstaaet en reel Vanskelighed. Nu siger man, at Ministeren ikke maa hjælpe sig paa den Maade, som han har gjort, altsaa ved at lade Folk fra andre Afdelinger gaa over og gennemgaa Rekrutskolen i Forplejningskorpset for saa, naar de have bestaaet Prøven, at træde ind paa de Pladser, som skulle udfyldes. Man vil da ikke kunne faa de Befalingsmænd, som Loven kræver, og Ministeriet vil altsaa selvfølgelig efter Vedtagelsen af denne Dagsorden være nødt til at komme til Folketinget og forlange, at det indretter det saaledes, at dets egen Lov om Forplejningskorpset kan blive gennemført. Jeg er ikke i Stand til i dette Øjeblik at overse, hvilke Konsekvenser dette kan medføre, og navnlig hvilken Forøgelse af Udgifterne det mulig vil føre til, og da det saaledes staar mig uklart, hvad der egentlig vil blive den praktiske Følge af Dagsordenens Vedtagelse, kan jeg under disse Omstændigheder ikke stemme for den.

**Ordføreren for Forespørgerne (Svend Høgsbro):** Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) vil jeg blot sige, at det gør mig ondt, at han føler sig saaret over mine Udtalelser om, at jeg ikke miskendte de Grunde, som han kunde have til ikke at stemme for vor Dagsorden. Det har slet ikke været min Mening, jeg anerkender fuldt ud den klare og tydelige Maade, hvorpaa det ærede Medlem udtalte sig, og naar jeg talte om de Grunde, som

han kunde have, saa var det selvfølgelig kun berettigede Grunde; thi at det ærede Medlem har Grunde, vil han naturligvis ikke bestride. Dil den ærede sidste Taler vil jeg kun sige, at det forekommer mig, at der var noget uklart i hans Ytringer. Han sagde f. Eks., at det maatte vel nok siges efter Forhandlingerne, at det, der her var sket, var i Strid med Loven — det have jo blandt andre ogsaa det ærede Medlems egen Partifælle, det ærede Medlem for Assens (Berntsen) saa vel som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) klart og tydelig givet os Ret i — men det ærede Medlem for Odense Amts 8de Kreds var ikke blevet klar over, om det var i *absolut* Strid med Loven. Jeg forstaar ikke rigtig, hvad der ligger i dette Ord »absolut«, naar det er i Strid med Loven, saa er det i Strid med Loven, og jeg ser ikke, hvordan man kan komme uden om det ved at bruge et saadant Udtryk; jeg ved ikke, hvad der skal ligge deri. Naar det ærede Medlem synes at ville finde en Undskyldning for Krigsbestyrelsens Fremgangsmaade i de Bestemmelser, Loven indeholder om, hvor mange Befalingsmænd der, som det ærede Medlem udtrykte sig, skal være i de forskellige Klasser, vil jeg kun sige, at saaledes ere jo den Slags Bestemmelser ikke at forstaa, at naar der staar, at der skal være saa og saa mange Officerer og Underofficerer, skulde det være Regeringens Pligt ved hvilke som helst Midler at udfylde disse Nummere. Jeg ved for øvrigt ikke, om der bruges Udtrykket »skal«, men jeg antager det ikke, der staar vist kun: der *kan* være saa og saa mange, eller at Korpset »bestaar af« dem og dem; saaledes plejer det at udtrykkes i disse Love. Men Meningen dermed er jo kun den, at man har Lov til at fylde disse Nummere ad de Veie, som Loven hjemler, saa det kan slet ikke være noget Bevis for, at det ikke skulde være galt, hvad man her har gjort. Naar endelig det ærede Medlem talte om praktiske Konsekvenser, som skulde afholde nogen fra at stemme for vor Dagsorden, maa jeg sige, at heller ikke det forstaar jeg. Jeg haaber selvfølgelig ogsaa, at Følgen af Vedtagelsen af Dagsordenen vil blive, hvad det ærede Medlem forudsatte, at man ikke i Fremtiden vil benytte de Udveje, man har benyttet i Fortiden, og at man, hvis man da ikke kan klare sig med den Lov, man har, vil komme til Folketinget, men saa staar Folketinget selvfølgelig alligevel ganske frit med Hensyn til, hvad det saa vil gøre; derom kan der dog formentlig ikke være Tvivl.